

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupíckové v právní věci žalobkyně: **NORMA, k. s.**, se sídlem Tiskařská 599/12, Praha 10, zastoupená JUDr. Ladislavem Břeským, advokátem se sídlem Botičská 1936/4, Praha 2, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Květná 15, Brno 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 3. 2022, č. j. 15 A 149/2018-96,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 19. 6. 2018, č. j. SZPI/AF520-44/2017, bylo mj. částečně potvrzeno rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Ústí nad Labem (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 12. 2017, č. j. SZPI/AF520-41/2017, kterým byla žalobkyně shledána vinnou z porušení § 9b odst. 1 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 110/1997 Sb.“). Za uvedené jednání (a další protiprávní jednání) byla žalobkyni uložena podle § 17f písm. d) zákona č. 110/1997 Sb., v souladu s § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), úhrnná pokuta ve výši 620 000 Kč (kterou žalovaná v odvolacím řízení snížila na 610 000 Kč).

II.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované správní žalobou, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem (dále též „krajský soud“) shora označeným rozsudkem zamítl. Krajský soud dovodil, že správní orgány nepochybily, pokud na jednání žalobkyně aplikovaly § 9b odst. 1 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb. (a nikoliv § 9b odst. 2 téhož zákona). Žalobkyně totiž na regálových etiketách použila k označení dotčených výrobků slovní spojení „*Kvalita z Čech*“ a dále heraldické znaky českých měst včetně velkého státního znaku České republiky, tedy označení, která ve svém souhrnu vyvolávala dojem souvislosti původu předmětné potraviny s Českou republikou, jak to má na mysli § 9b odst. 1 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb. Soud neshledal důvodné ani námitky poukazující na absenci řádného odůvodnění uložené pokuty. Žalovaná na stranách 31 až 34 dostatečně odůvodnila výši pokuty. Vážila relevantní skutková zjištění, hodnotila závažnost protiprávních jednání žalobkyně, kterých se tato dopustila v souběhu (souhrnné označení těchto jednání jako „střední závažnosti“ za současného uvedení veškerých relevantních zjištění a okolností věci přitom soud nepovažoval za nesrozumitelné či nepřiléhavé), jakož i uvážila způsob a okolnosti spáchání těchto skutků za současného zohlednění dotčených zákonem chráněných zájmů. Zároveň vždy žalovaná uvedla, zda a z jakých důvodů byly určité skutečnosti přičteny ve prospěch, či v neprospěch žalobkyně. Rozhodnutí žalované tak dle hodnocení soudu dostalo požadavkům na odůvodnění konkrétně uložené výše pokuty. Soud dodal, že neshledal důvod k moderaci pokuty. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Primárně namítla nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů a rozsudku krajského soudu. Podle stěžovatelky nebyly řádně vypořádány zejména námitky poukazující na nedostatečné odůvodnění uložené sankce. Dále stěžovatelka nesouhlasila se závěrem žalované a krajského soudu, že porušila § 9b odst. 1 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb. Stěžovatelka setrvává na své dřívější argumentaci, že regálová etiketa u potravin se slovním označením „*Kvalita z Čech*“ ve spojení s informacemi uvedenými na etiketách výrobků splňuje požadavky uvedené v § 9b odst. 2 zákona č. 110/1997 Sb., a není tak v rozporu s § 9b odst. 1 písm. b) téhož zákona. Slovní spojení „*Kvalita z Čech*“ má podle stěžovatelky pro průměrného spotřebitele stejný význam jako spojení „*Vyrobeno v České republice*“, což je přitom označení, které pro uvedené potraviny mohlo být legálně použito. Pojem „*česká potravina*“, o němž hovoří § 9b odst. 1 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb., stěžovatelka nepoužila, proto se nemohla dle svého přesvědčení dopustit porušení ustanovení § 9b odst. 1 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb. Stěžovatelka je tak názoru, že tak činila to, co nebylo výslovně zákonem zakázáno, a měla tak být aplikována zásada, že „*co není zakázáno, je povoleno*“. V navazujícím stížním bodě stěžovatelka brojila proti uložené sankci. Je názoru, že správní orgány řádně neodůvodnily uloženou pokutu. Jejich hodnocení nevyhovělo požadavkům vyžadovaným judikaturou správních soudů. Žalovaná

pokračování

neuvodila, jakými úvahami se při ukládání pokuty řídila, nezkoumala konkrétní okolnosti daného jednání, resp. pokutu dostatečně nezdůvodnila. Krajský soud pak v napadeném rozsudku nepřipustně odkázal na odůvodnění rozhodnutí žalované. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti zopakovala a rozvedla argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí. Námitky důvodnými neshledala. Navrhla proto zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud předesílá, že jak rozhodnutí správních orgánů, tak i rozsudek krajského soudu odpovídají požadavkům přezkoumatelného správního a soudního rozhodnutí formulovaným v rozsáhlé judikatuře Nejvyššího správního soudu k pojmu nepřezkoumatelnosti (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, publ. pod č. 1795/2009 Sb. NSS). Podle Nejvyššího správního soudu se krajský soud vypořádal se všemi stěžejními žalobními námitkami (vč. námitek brojících proti uložené pokutě), jednotlivě je posoudil a v dostatečném rozsahu zdůvodnil své závěry. Ačkoliv si jistě lze představit ještě podrobnější vypořádání uplatněných námitek, nezpůsobuje způsob zvolený krajským soudem nutnost zrušení jeho rozhodnutí. Ten odpovídá konstantní judikatuře, podle níž není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, III. ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14). Např. v nálezu ze dne 12. 2. 2009, vydaném pod sp. zn. III. ÚS 989/08, Ústavní soud uvedl, že *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná,“* (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). Výše uvedené platí přiměřeně i pro rozhodnutí správních orgánů. I ta splňují požadavky přezkoumatelného rozhodnutí. Správní orgány vypořádaly relevantní otázky, jakož i stěžejní námitky stěžovatelky.

[8] Nejvyšší správní soud dodává, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí

odůvodněno, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje rozhodnutí přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy je jádro námitky posouzeno, byť není výslovně v odůvodnění rozhodnutí reagováno na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Takovými vadami rozsudek krajského soudu ani rozhodnutí správních orgánů netrpí. Konkrétními námitkami stran nepřezkoumatelnosti odůvodnění výše sankce se soud zabývá níže.

[9] Mezi účastníky řízení není žádného sporu ohledně skutkových okolností ve věci, proto není potřeba je podrobněji opakovat. Jádro věci představuje otázka, zda předmětné jednání stěžovatelky (použití regálových etiket u potravin, na kterých bylo uvedeno slovní spojení „Kvalita z Čech“ a české heraldické znaky - velký státní znak České republiky a znaky českých měst) lze považovat za jednání porušující § 9b odst. 1 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb. Stěžovatelka je názoru, že předmětné jednání pod uvedené ustanovení podřadit nelze. Slovní spojení „Kvalita z Čech“ má podle stěžovatelky pro průměrného spotřebitele stejný význam jako spojení „Vyrobeno v České republice“, přičemž § 9b odst. 2 zákona č. 110/1997 Sb. umožňuje uvádět, že potravina byla *vyrobena* v České republice.

[10] Nejvyšší správní soud stěžovatelce nepřisvědčil.

[11] Podle § 9b odst. 1 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb. při uvádění potravin na trh lze poskytnout informaci slovy „česká potravina“, grafické znázornění stanovené prováděcím právním předpisem nebo jinou informaci zejména slovní, obrazovou nebo grafickou naznačující, že země původu potravin je Česká republika, pokud *součet hmotnosti složek pocházejících z České republiky tvoří nejméně 75 % celkové hmotnosti všech složek* stanovené v okamžiku jejich použití při výrobě potravin *a výroba proběhla na území České republiky*.

[12] Dle § 9b odst. 2 zákona č. 110/1997 Sb. při uvádění potravin na trh lze poskytnout informaci slovy „*vyrobena v České republice*“ nebo slovy, která mají pro spotřebitele stejný význam, pokud *výroba proběhla na území České republiky*.

[13] Dle § 2 odst. 1 písm. f) zákona č. 110/1997 Sb. se pro účely tohoto zákona rozumí *výrobou potravin* čištění, třídění, upravování, opracování a zpracování, včetně souvisejícího balení a dalších úprav potravin za účelem uvádění na trh, s výjimkou činnosti spočívající pouze v samostatném procesu balení nebo v krájení nebo jiném způsobu dělení potravin včetně jejich navazujícího balení.

pokračování

[14] Z uvedeného vyplývá, že zákon rozlišuje mezi potravinou, která má „*původ*“ v České republice a potravinou, která byla toliko „*vyrobena*“ v České republice. Aby bylo možno považovat potravinu za potravinu *pocházející* z České republiky, musí 75 % celkové hmotnosti všech složek pocházet z České republiky a výroba musí proběhnout na území České republiky. Za potravinu mající *původ* v České republice tedy nelze považovat pouze potravinu vyrobenou v České republice, ale musí být plněna i další podmínka, a sice součet *hmotnosti složek pocházejících z České republiky v rozsahu nejméně tří čtvrtin*. Bez splnění těchto požadavků nelze potravinu považovat za potravinu mající *původ* v České republice.

[15] Z důvodové zprávy k zákonu č. 180/2016 Sb. (kterým byl do zákona č. 110/1997 Sb. vložen mj. i předmětný § 9b - shora citován) vyplývá, že cílem návrhu je stanovení jednoznačných a srozumitelných pravidel pro používání odkazu na skutečnost, že potravina pochází nebo byla vyrobena v České republice, a tím i sjednocení významu informací odkazujících na *původ* v České republice a sjednocení významu informací odkazujících na *výrobu* v České republice. Stanovením podmínek pro poskytnutí informací bude dosaženo toho, že se ke spotřebiteli dostane potravina *s jasným vztahem k deklarovanému původu*. Odstavec 1 stanovuje podmínky, za jakých lze při uvádění potraviny na trh poskytnout spotřebiteli informaci, že potravina pochází z České republiky. Ustanovení uvádí konkrétní slovní spojení „*česká potravina*“, které lze pro poskytnutí informace využít. Dále bude prováděcím právním předpisem stanoveno grafické znázornění, které lze pro poskytnutí informace také využít. Nad rámec těchto specifikovaných informací ale ustanovení zároveň uvádí, že stejné podmínky musí být dodrženy i pokud je spotřebiteli poskytnuta i jiná slovní, obrazová nebo grafická informace, která má pro spotřebitele stejný nebo podobný význam jako slova „*česká potravina*“ (např. česká vlajka, mapa České republiky, slovní spojení český výrobek, český produkt apod.), resp. jinak naznačující, že *původ* potraviny je v České republice. Odstavec 2 pak stanovuje podmínky, za jakých lze při uvádění potraviny na trh poskytnout spotřebiteli informaci, že potravina byla „*pouze vyrobena v České republice*“. Ustanovení stanoví konkrétní slovní spojení „*vyrobena v České republice*“, které lze pro poskytnutí informace využít.

[16] I podle názoru Nejvyššího správního soudu předmětné označení potravin (kombinace slovního spojení „*Kvalita z Čech*“ a českých heraldických znaků - znaky českých měst a velký státní znak České republiky) ve svém souhrnu vyvolává dojem, že potraviny mají *původ* v České republice, a nikoliv to, že tam byly pouze *vyrobeny*. Použité označení (kvalita „z“ Čech) naznačuje, že kvalita *pochází* z Čech, tedy že má *původ* v Čechách, resp. v České republice. Jak přitom vyplývá z výše uvedeného, mělo-li být označení potraviny použito v souladu s § 9b odst. 2 zákona č. 110/1997 Sb., muselo by samo o sobě jasně vyjadřovat toliko souvislost s místem *výroby* potraviny v České republice. Pokud má být na potravině uváděno, že *výroba* proběhla v České republice, je třeba využít slova „*vyrobena v České republice*“, popř. jiná „*slova, která mají pro spotřebitele stejný význam*“ jako slova „*vyrobena v České republice*“ (srov. čl. I zvláštní části důvodové zprávy k zákonu č. 180/2016 Sb.). Uvedené podmínky však předmětné označení nesplňuje. Stěžovatelka ostatně ani nekonkretizovala, z jakého prvku (prvků) předmětné etikety, resp. jejich kombinace, by bylo lze dovozovat *výrobu* potraviny v České republice. Stejně tak nezpochybňovala závěr správních orgánů, že předmětné potraviny nesplňovaly požadavky na potraviny, u kterých lze uvádět, že mají *původ* v České republice (srov. § 9b odst. 1

písm. b) zákona č. 110/1997 Sb.). Z důvodové zprávy přitom vyplývá, že úmyslem zákonodárce bylo zajistit důslednou diferenciaci mezi potravinami, které mají *původ* v České republice, od těch, které byly v České republice *vyrobeny*, a tím ochránit spotřebitele před nákupem potravin, která nesplňuje požadavky kladené na potraviny mající *původ* v České republice. Za potraviny mající *původ* v České republice lze považovat pouze potraviny, které tam byly vyrobeny, a to navíc ze surovin (složek) pocházejících z České republiky (o minimálním rozsahu tří čtvrtin). Pokud uvedené podmínky splněny nejsou, nelze potravinu považovat za potravinu mající *původ* v České republice. Stěžovatelka přitom u potravin, které uvedené požadavky nesplňovaly, uváděla označení, které navozovalo dojem, že potraviny mají *původ* v České republice („Kvalita z Čech“). Uvedeným jednáním se tak i podle názoru Nejvyššího správního soudu stěžovatelka dopustila porušení § 9b odst. 1 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb. V podrobnostech odkazuje soud na rozsudek krajského soudu a rozhodnutí žalovaného, které se správně vypořádávají i se související argumentací stěžovatelky. Jejich výklad nelze podle názoru Nejvyššího správního soudu považovat ani za extenzivní, jak rovněž namítala stěžovatelka. Jejich argumentace odpovídá smyslu a účelu právní úpravy. Za situace, kdy stěžovatelka porušila zákon, je nepřipadný argument stěžovatelky, že její jednání odpovídalo maximě „co není zakázáno, je dovoleno.“

[17] V dalším stížním bodě stěžovatelka brojila proti uložené sankci. Namítala, že správní orgány řádně neodůvodnily uloženou pokutu. Jejich hodnocení je nedostatečné a nevyhovělo požadavkům judikatury správních soudů. Žalovaná neuvedla, jakými úvahami se při ukládání pokuty řídila, nezkoumala konkrétní okolnosti daného jednání, resp. pokutu dostatečně nezduvodnila. Krajský soud pak v napadeném rozsudku nepřipustně odkázal na odůvodnění rozhodnutí žalované.

[18] Nejvyšší správní soud stěžovatelce nepřisvědčil. Podle jeho názoru správní orgány řádně odůvodnily uloženou sankci a krajský soud jejich úvahy náležitě přezkoumal. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 100/2014-25) vyplývá, že ukládání sankcí za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z možných řešení, které zákon dovoluje. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkumu lze jen potud, nepřekročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, a zda toto volné uvážení nezneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). „Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil,“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36). Není v pravomoci správního soudu, aby vstupoval do role správního orgánu a nahrazoval správní diskreci diskrecí soudní, tedy například aby sám rozhodoval, jaká sankce (co do druhu a výše) by měla být uložena (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 2 As 130/2012-20, publ. pod č. 2992/2014 Sb. NSS, ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 As 127/2018-99, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, či nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, a ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02).

pokračování

[19] I podle názoru Nejvyššího správního soudu v daném případě správní orgány nepřekročily zákonem stanovené meze uvážení, nevybočily z nich, ani správní uvážení nezneužily. Pokuta byla uložena zcela v mezích právní úpravy. Za předmětné jednání bylo lze uložit pokutu až do výše 50 000 000 Kč, přičemž stěžovatelce byla uložena pokuta ve výši 620 000 Kč, která byla v odvolacím řízení snížena na 610 000 Kč, přičemž správní orgány dostatečně a přesvědčivě odůvodnily, z jakých důvodů uložily pokutu právě v předmětné výši. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (srov. stranu 31 a násl.) je seznatelné, na jakém základě žalovaná rozhodla právě o konkrétní výši dané pokuty a jakými úvahami se řídila. Popsána byla též aplikace absorpční zásady a její dopad na projednávaný případ. Žalovaná hodnotila závažnost protiprávních jednání stěžovatelky, kterých se tato dopustila v souběhu, přičemž zohlednila i způsob a okolnosti spáchání daných skutků. Zároveň uvedla, které skutečnosti byly přičteny ve prospěch a naopak v neprospěch stěžovatelky. Ačkoliv si zcela jistě lze představit ještě podrobnější a konkrétnější odůvodnění pokuty (některé obecnější úvahy lze skutečně použít i na jiná deliktní jednání), celkově z rozhodnutí žalované vyplývá, proč byla uložena právě předmětná pokuta. Jinými slovy, uložena pokuta byla řádně odůvodněna (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 71/2010-97, ze dne 30. 6. 2008, č. j. 4 As 37/2007-119, náleží Ústavního soudu ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02). Stran přiměřenosti uložené pokuty Nejvyšší správní soud uvádí, že správní trestání má plnit nejen funkci preventivní, ale rovněž i represivní, přičemž primárním významem trestání je potrestání pachatele tak, aby uloženou sankci ve své právní a majetkové sféře adekvátním způsobem pocítil a vyvaroval se dalšího porušování právních předpisů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 129/2011-119). S krajským soudem lze souhlasit i v navazujících úvahách stran zákonnosti postupu žalované při ukládání pokuty.

[20] Souhrnně vzato se tak Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci plně ztotožnil s hodnocením a závěry krajského soudu v napadeném rozsudku, které považuje za správné a náležitě vyargumentované. To, že s nimi stěžovatelka nesouhlasí a má jiný názor, přirozeně samo o sobě neznamená, že je napadený rozsudek nezákonný. S ohledem na poměrnou podrobnost a obsažnost odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud reagoval na stížní námitky koncentrovaněji, aby neopakoval již několikrát řečené.

[21] Lze tak uzavřít, že Nejvyšší správní soud neshledal na podkladě kasačních námitek důvod ke zrušení rozsudku krajského soudu. Soud neshledal ani existenci vad, ke kterým je povinen přihlížet *ex officio* (viz např. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[22] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl soud na základě oprávnění stanoveného v § 109 odst. 2 s. ř. s. bez jednání.

[23] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu

nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2022

Tomáš Foltas
předseda senátu